

Et enkelt Medlem, det ærede Medlem for Præsto Amts 2den Valgtreds (N. Jensen), var endogsaa saa varm en Forsvarer, at jeg med Glæde tager hans Udtalelse til Indtægt og navnlig hans Udtalelser angaaende Armeen og den mobile Armees Størrelse og Styrke. Grunden, hvorfor jeg forlangte Ordet, var egentlig, fordi den ærede Ordfører henvendte en Vebredelse mod Krigsministeriet, fordi det ikke havde vist tilstrækkelig Imødekommen ved Uddelingen af Rifler. Dertil vil jeg gøre en Bemærkning, som ikke er fremkommen fra nogen af de foregaaende Talere, at det er mig bitterligt, at Krigsministeriet har laant mange Rifler ud, at Krigsministeriet for en billig Betaling har overladt mange Rifler til Skytteforeningerne, at Krigsministeriet, hvad der allerede er omtalt, har leveret billig Ammunition, og rundt omkring i Landet, hvor der er Militær, har man med en overordentlig høj Grad af Liberalitet stillet Skydebaner med hvad dertil hører til Foreningernes Disposition. Naar Krigsministeriet ikke har kunnet gaa videre, hvad det vist gerne vilde have gjort, og give hver Skytte sin Riffel, ligger det ganske simpelt deri, at man har en bestemt Beholdning, som skal danne Reserbebeholdning i Tilfælde af Krig, og da en Riffel ligesom ethvert andet Redskab slides ved Brugen, vilde Riflerne, hvis der var uddelt det store Flertal af Reserbebeholdningen, være blevne slidte saaledes, at Krigsministeriet naturligvis maatte være kommet med et Forlangende om en Bevilling til Anskaffelse af ny Reserverifler, til ny Rifler, saaledes at det lod den sidste Beholdning gaa over i Reserbebeholdningen. Hvis Krigsministeriet havde haft Jølelse af, at en saadan Fordring var bleven greben med Glæde fra det høje Folketing, er jeg overbevist om — men det maa den ærede Krigsminister jo selv kunne udtale — at den ærede Minister gerne vilde have uddelt de gamle Rifler og saa være kommen med en Fordring om ny. Men jeg tror jo nok, at vi allesammen have en Jølelse af, at man kan gaa med til uhyre mange Bevillinger, naar blot det ikke har det mindste med Krigsministeriet eller Marineministeriet at bestille. Saa snart det pusler i den Retning, saa vi skal ingen Ting, vi saa knap det, vi burde og skulde have, men langt, langt mindre. Naar derfor det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgtreds (Wagner) ønskede, at Skytteforeningerne maatte komme ind under Krigsministeriet, saa siger jeg: Nej, Vorherre bevar os for, at dette sker; thi det vilde være at give Skytteforeningerne det største Dødsstød, de nogen Sinde have

faaet, saa længe Forholdet i det høje Folketing er det, at saa snart man hører og ser en Militær, taler man om Militarisme, et Ord og et Udtryk, som misbruges paa den skammeligste Maade her i Landet, hvor der ikke er Tale om Militarisme.

Ordføreren (Neergaard): Jeg har begæret Ordet for en afsluttende Replik til enkelte Bemærkninger. Den højtærede Minister sagde om Husmandsrejser, at det var ikke Fællesforeningerne, men de lokale Foreninger, det beroede paa. Det tror jeg, jeg selv fremhævede som Støtte for min Betragtning, fordi det er de lokale Foreninger, som bedst kunne danne sig en Mening om disse Forhold. Men naar den ærede Minister mente, at disse lokale Foreninger let kom til at forlange for meget, fordi enhver er sig selv nærmest, henviste jeg til, at intet Steds findes den Sagkundskab til at afveje og sigte de Krav, der indkom fra de enkelte Foreninger, som netop hos Fællesforeningerne, saa derfor troede jeg, at det ærede Ministerium med Føje kunde stole paa, hvad der kom derfra i denne Sag. — Med Hensyn til Legaterne var jeg paa en vis Maade meget glad ved den ærede Ministers Erklæring, idet han jo indrommede, at det at opstille et saadant Princip fra Borgerrepræsentationens Legatudvalgs Side vilde være forkasteligt, og han gik et Skridt videre, idet han ikke ansaa det for at ligge uden for Indenrigsministeriets Omraade at føre en Anke derover, fremsætte en Indbending derimod for de paagældende, men han nærede stor Tvivl om, hvor vidt Ministeriet kunde hindre, at der i enkelte Tilfælde, hvor Understøttelser uddeltes, blev taget saadanne Hensyn. Det er noget helt andet, Ministeriet kan naturligvis ikke kontrollere, hvorledes Legatudvalgets Motiver kunne være i saadanne enkelte Tilfælde; det, jeg har paakaldt den ærede Ministers Bistand til, er, hvor man vil fastslaa saadanne Principer, og derom tror jeg altsaa, at der er Enighed. Naar den ærede Minister om Fundatserne kom med den Bemærkning, at naar der staa, at vedkommende ingen Hjælp maa have faaet af Kommunen, skulde det være afgørende, saa maa jeg dog bemærke, at der maa stelles mellem de Fundatser, vi havde før Alderdomsforførgelsesloven, og dem, der ere blevne til efter den Tid. De Fundatser, vi allerede havde før Alderdomsforførgelsesloven, tænke jo kun paa kommunal Hjælp i Stikelse af Fattighjælp, saa de kunne ikke være afgørende, men jeg indrommer, at hvis der i de Fundatser, som ere affattede efter, at vi have faaet Alderdomsforførgelsesloven, staa